

NØVN

Takk

Hjartaliga takka vit øllum, sum á ymsan hátt sýndu samkenslu og hjálpssemi, tá elskaði maður mín, pápi, verpápi, abbi og langabbi okkara, so bráðliga bleiv tikin frá okkum



Regin Gleðisheygg

Syðrugøta

f. 23.11.41 – d. 27.05.14

andaðist og varð jarðaður.

Takk til Bergur D Joensen, Hargar Tvørfoss og Martin R. Jacobsen fyri tey vøkru orðini í kapellinum og kirkjuni. Takk til Natashu Gren fyri vakra sangin. Takk til kirkjutænara, sangara, organist, berara og gravara. Takk fyri blómur, kransar og peningagávur til Gøtu kirkju. Takk til øll, ið bakaðu og vóru til so ómetaliga stóra hjálp í sambandi við ervið. Tøkk til tykkum, sum komu á gátt og á annan hátt vístu okkum umsorgan. Eina hjartans tøkk til tykkum øll, sum vóru í kapellinum, og til tykkum, sum fylgdu Regini til hansara seinasta hvíldarstað.

*Sí, til sannleiks í hjartadýpi er hugur tín,
í hjartans duld tú meg vísdóm lærir.
Sálm. 51.8*

Familjunnar vegna
Alexandra, Sólrún, Jón Sigurð,
Sonja, Hjalti og Sunrid

Minningarorð um Ednu Højgaard í Saltnesi

f. 12. nov. 1958. d. 3. sept. 2013

Í dag, 3. september 2014, er eitt ár síðani Edna Højgaard í Saltnesi andaðist bert 55 ára gomul. Edna var elst av teimum trimum børnum hjá Annu og Hans Karl Saltá. Edna vaks upp í Saltnesi. Hon gekk sjey ár í skúla á Toftum og so í realskúla á Glyvrum. Í 1977 byrjaði hon í starvi hjá Føroya Banka, sum 19 ára gomul, og tað gjørdist hennara lívsstarv. Hon starvaðist í Føroya Banka og so í BankNordik, heilt til hon vegna sjúku mátti gevast.

Edna giftist við Hilmar Højgaard úr Rituvík í november 1978. Tey bygdu sær hús í Saltnesi. Tey fingi trý børn: Kjartan í 1979, Hans Karl í 1980 og Hildegard í 1986. Edna og Hilmar eiga 6 ommu og abbað børn. Opínleiki, gestablidni og vinsemi eyðkendu bæði Ednu og Hilmar, og tí kom tað at seta sín góða dám á teirra heim og familjulív.

Edna var ein sjálsama kvik, røsk, skipað og ordulig kvinna. Tað hon skuldi gera, gjørdi hon bæði skjótt og væl. Hon hevði sínar meiningar, og var ikki bangin fyri at siga tær. Hon var viljasterk, tá hon setti sær mál fyri. Edna vísti tíðliga at hon hevði sett álit sítt á Guð. Kristiligi barnalærdómurin, hon fekk í barnaheiminum, í kirkju og skúla, var sum ein "matpakki", hon fekk við út í lívið, og sum hon livdi av og í.

Í 1994 byrjaði Edna sum deknur í Nes kirkju. Sama ár varð Fríðrikskirkjan vígd, og Edna helt á fram sum deknur har. Hon gekk høgt upp í sítt arbeiðið sum deknur, og læs so leingi hon orkaði, og



kanska eitt sindur afturat.

Í 2006 fekk Edna staðfest krabbamein. Hon fekk viðgerð og var frísk fram til 2010, tá sjúkan vitjaði aftur. Eftir tað stríddist hon við sjúkuna, inntil hon 3. september í fjør sovnaði burtur.

Hóast Edna alt sítt lív trúði á Jesus, var tíðuligt at siggja, at sjúkan knýtti hana fastari og fastari at Jesusi. Hon gjørdist meiri og meiri opin við at tosa um Jesus og biblíuna, og tað bæði heima við hús, á arbeiðsplássinum, í miðstiónshúsinum – ja, alla staðni.

Edna var millum annað virkin í barnaringinum í miðstiónshúsinum í mong ár. Eisini har var hon virkin so leingi hon orkaði – og nakað afturat. Soleiðis var Edna. Eitt hjartamál var eitt hjartamál, og tí kundi hon

ikki loypa frá - hóast mátturin gekk undan.

Vit eru mong, sum hava notið gott av góða hjartalagnum og gestablidninum hjá Ednu og Hilmar í Rókavegi 26. Altíð kendi eg meg vælkomnan. Prátið gekk bæði lætt og lívligt og áðrenn ein visti av, so hevði Edna gjørt ein drekkamunn. Ofta endaði lótan við einum bíbliuorði og bøn. Alt meðan Edna gjørdist meiri og meiri sjúk, gjørdust samrøðurnar okkara millum um lívið, deyðan og ævinleikan, um Jesus og biblíuna djúpari og djúpari.

Edna vildi liva. Hon hevði so nógv at liva fyri og kendi líkasum, at hon var ikki liðug at liva. Hon livdi í mótsetninginum – sum kortini ikki er ein mótsetningur, men eitt "paradoks": At seta sítt álit

á tann almáttuga Guð, sum kann grøða her og nú, og samstundis hvíldi í tí bíbilska sannleikanum, sum Paulus umrøður soleiðis í Rómverjabrævinum 14.8: "Tí um vit liva, so liva vit Harranum, og um vit doyggja, so doyggja vit Harranum; annaðhvørt vit tí liva ella doyggja, hoyra vit Harranum til" Tað gevur dirvið at liva og frið at doyggja, tá tann lótan kemur. Tað upplivdi Edna.

Góða Edna. Hóast tú nú ert "burturi úr likaminum og heima hjá Harranum" vil eg einaferð enn takka tær fyri tað tú vart fyri tíni nærmastu og fyri okkum onnur við, sum komu at kenna teg. Tøkk eisini fyri títt stóra og trúfasta arbeiðið bæði í kirkjuni og í miðstiónshúsinum. Vit eru mong, sum takka Guði fyri teg – og sakna teg!

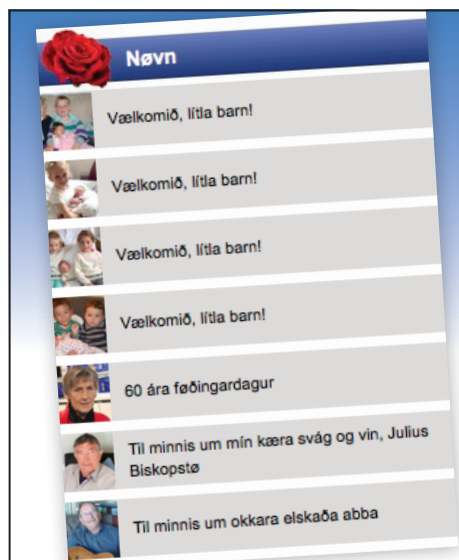
Góðu Hilmar og familjan øll. Takk fyri tað, tit vóru fyri Ednu. Hon var bæði takksom fyri tykkum og stolt av tykkum. Jesus styrki tykkum í sakni og sorg tykkara.

Eg vil enda hesi minningarorð við einum orði, sum Edna, Hilmar og eg javnan tosaðu um tá eg vitjaði tey, síðstu tíðina hon livdi. Tað stendur í Sálm 73,26. "Um mitt hold forferst og mitt hjarta, er tó Guð mín klettur og mín lutur allar ævir"

Tað var eydnan í lívinum hjá Ednu – og vitnisburður hennara.

Ærað veri minnið um Ednu Højgaard.

Torleif Johannesen



Forvitnislígi
teigurin
»Nøvn« á

in.fo

fyrst og fremst
www.in.fo

Lesið Sosialin á netinum
www.sos.fo

